

като имаше намъреніе да прѣмине въ Европа, той отправи заповѣдь императору да събори новоздигнѣтитѣ укрѣпенія, ако не ище да му испроводи Мануила съ извадени очи. Старыйтъ императоръ, който много обычаше сына си, послуша заповѣдта и ги събори, но отъ жалость и страхъ прѣдаде духъ Богу. Съ извѣстіето че укрѣпеніята сж разорены, на прѣстолный наслѣдникъ дойде вѣсть че баща му са е преставилъ, та побърза да тръгне за Цариградъ. Но едвамъ що пристигна въ столицата, Мануилъ приѣ заповѣдь да настанн единъ кадій, който да разглѣжда распритѣ на Мюсюманитѣ, които поради търговія или други причины са намирѣтъ въ Цариградъ; като токо отказа Мануилъ туй и околноститѣ быдохъ нападижти отъ турека войска; тогазъ са захванѣ първата седмь-годишна обсада или по-добрь да са рѣче, въ затворъ държаньето на Цариградъ.

По това врѣме Баязидъ прѣминаѣ Дунава и нападнаѣ Влашко. Мирчо, князътъ на страната, са покори, като са заклѣ за вѣрность и да плаща данъ побѣдителю. Отъ нея година Влашко стои записано въ регистрытъ на Портата като подвластно.

Слѣдъ туй една часть отъ туреката войска нападиж на Босна, но тука слѣдъ като неможи да сполучи, тя са раздѣли на двѣ части, управены на разны страны, отъ които едната заминаѣ къмъ Унгарія, та быде съвършено разбита отъ унгарскытъ войскы. Туй е было първата загуба на Турцытъ въ Унгарско.

Слѣдуѣщата година Сигизмундъ, краль унгарскый, съ Мирча дойде противу Турцытъ въ Българія, та ги разби и прѣвзе Малкый-Никополь; но голѣма сила на турекытъ войскы ги принуди да са оттеглѣтъ назадъ.

До като Баязидъ е ималъ работа по всичкы страны на Европа, въ Азія караманскыйтъ князь са размири. Баязидъ щомъ като отиде, смири го и присъедини всичкытъ му области на Османската Държава. Той завлада еще въ Мала-Азія градоветѣ Сивасъ, Токать и Кесарія; присвои и Кастамунската Область, но остави на княза ѣ пристанищный градъ